

St-I vyvozuje uplatněný nárok výslovně z ustanovení zák. čl. LXVIII. z r. 1912. Rozhodovati o nárocích na odškodnění za úkon válečný, jakož i o nárocích na náhradu škod na základě cit. zákona vzešlých, jest však dle § 33 téhož zák. čl. příslušna zvláštní komise složená ze zastupců zúčastněných ministerstev a nikoli mno.

Na tom nebylo nic změněno zák. článkem XXIII. z r. 1916, kterým byl ministr honvédů jen zmocněn ustanoviti nařízením, že dotčené nároky mohou býti vyřízeny ujednáním se stranami, tedy cestou smírnou před komisemi okresními nebo zemskými.

Příslušnost vyřizovati nároky takové úředním rozhodnutím, to jest jednostranným aktem autoritativním, zůstala nadále vyhražena řečené ministerské komisi ve smyslu § 33 zák. čl. LXVIII. z r. 1912. Není tedy možno přiznati mno kompetenci rozhodovat o nároku, o který jde. Za tohoto stavu práva nelze tedy nař. výnos mno uznati za výrok dle § 2 č. 6 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. před nss naříkatelný, jeví se tedy stížnost do výnosu toho nepřipustnou.

Pokud st-I snaží se uplatňovaný nárok in eventum opřítí o to, že rekvisice provedena byla sice na cizím státním území, ale čs. vojskem na majetku čsl. státnímu občanovi patřícím a z čs. území pocházejícím a hledá-li takto právní základ tvrzeného nároku snad mimo zákon o válečných úkonech, nemění to nic na právní povaze nař. výroku, neboť není vůbec žádné normy, jež by udílela mno příslušnost rozhodovati způsobem autoritativním o náhradních nárocích tohoto druhu ať v rámci ať mimo rámeček zákona o válečných úkonech.

Bylo tedy stížnost odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 4653.

Státní zaměstnanci. — Vojenské věci: Není nároku na zápočet do čsl. státní služby doby ztrávené v armádách gen. Alexejeva, Denikina a Wrangela.

(Nález ze dne 29. dubna 1925 č. 11.651/24).

V ě c: Karel K. v Bratislavě proti ministerstvu sociální péče o propočtení let.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 6. února 1924 vyslovil žal. úřad, že nevyhovuje žádosti st-le z 23. června 1923 o započtení služby válečné, ztrávené v zajetí z důvodu, že podle sdělení mno, kanceláře čsl. legii nelze dobu po 28. říjnu započísti, protože st-I měl možnost vrátiti se do vlasti dříve než v prosinci 1921 a armády Alexejeva, Denikinova a Wranglova nejsou považovány za armády spojenecké.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná neuvádí zákonného ustanovení, podle kterého by st-li příslušel nárok na započtení uvedené doby a které zákonné ustanovení tedy žal. úřad podle jejího mínění svým rozhodnutím porušil, nýbrž omezuje se prostě na tvrzení, že uvedené armády nutno považovati za armády spojenecké a že st-I se nemohl dříve vrátiti do vlasti. Může se tedy také nss ve smyslu § 5 zák. o ss zabývati nař. rozhodnutím jen v mezích daných touto námitkou. Tu stačí pak

poukázati k zákonu z 24. června 1919 č. 462 Sb., který v předposledním odstavci § 2 prohlásil taxativním výpočtem za armády spojenecké a spřátelené armádu americkou, francouzskou, italskou, ruskou až do 28. února a srbskou. Zákon ten týče se sice propůjčování míst legionářům, leč v uvedeném jeho ustanovení sluší spatřovati zásadní stanovisko, jež čsl. zákonodárství zaujalo co do poměru zahraničních armád k republice čsl., takže armády ruské po 28. února 1918 za spojenecké vůbec nelze pokládati.

Nehleděl-li tedy žal. úřad k voj. službě, kterou st-l konal po 28. únoru 1919 v armádách gen. Alexejeva, Denikina a Wrangla, z důvodu, že nejde o službu ve spojeneckých armádách, nelze v tom shledati rozpor se zákonem, poněvadž armády ty ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení za spojenecké a spřátelené armády nebyly prohlášeny.

Vzhledem k tomu je otázka, mohl-li nebo nemohl-li se st-l dříve do vlasti vrátiti, bez právního významu a netřeba se jí tedy zabývat.

Poněvadž stížnost jiných námitek nečiní, slušelo ji jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 4654.

Domovské právo. — Administrativní řízení: Ve věcech domovských — i podle zák. č. 222/1896 — není proti výroku zsp-ě, souhlasnému s předchozím výrokem osp-é, další rekurs.

(Nález ze dne 29. dubna 1925 č. 8852).

V ě c: Městská obec L. proti ministerstvu vnitra o odmítnutí odvolání pro zmeškání lhůty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 5. září 1922 učinila měst. rada v L. u měst. úřadu ve V. návrh, aby Marie K., domovským právem příslušná do L., která se od roku 1904 nepřetržitě ve V. zdržuje, byla přijata do domovského svazku města V. Měst. zast. ve V. zamítlo tento nárok z důvodu, že Marie K. již od 7. srpna 1922 jest v měst. chudobinci a tudíž před tím, než nárok byl uplatněn připadla veř. chudinskému zaopatření na obtíž. Tento výměr byl měst. radě v L. doručen dne 16. října 1922. Proti tomu podala měst. rada v L. stížnost k osp-é ve V., která ji výměrem z 10. března 1923 jako opožděnou zamítla, poněvadž stížnost, která dle ustanovení § 12, odst. 3 novely k obecnímu zřízení ze 7. února 1919 č. 76 Sb. měla býti podána ve lhůtě čtrnáctidenní, došla k úřadu teprve dne 30. listopadu 1922, tedy po uplynutí uvedené lhůty. Odvolání z tohoto výměru bylo zamítnuto rozhodnutím ze 14. července 1924 z důvodů první stolice, další odvolání pak nař. rozhodnutím z těchže důvodů s dodatkem, že zák. č. 76/1919 v § 12, odst. 3 ustanovuje, že pro stížnosti do rozhodnutí obecních orgánů k nadřízeným úřadům politickým platí lhůta 14denní, není-li ve zvláštních zákonech ustanoveno jinak, a že podle § 6 dom. zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. jde tu právě také v daném případě o »rozhodnutí« obce pobytu, jaké má § 12 výše uvedeného zákona na mysli.